

Brev från Selma Lagerlöf till
Valborg Olander: 1915-1920 : Ep. L
45 - 92

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

Mårbacka, Lüne 19.10.1918.

Kära, älskade!

IBland blir man bänhörd över
förväntan. Jag hade just undrat om
jag inte bara överskred. Kanske inte
folk alls skulle känna. Låt oss säga
avsmak för en människa, som un-
der tvångsomständligheter hade
begått ett brådliknande Sven Elver-
sans. Det är ju i själva verket något
ingenting. Men så blev den så gripen
att den riktigt avkyr boken —

Det var nog orätt, att jag inte talade
om att det hela inte var skrivet
bara till förtroende. Jag har sedan
ett par år, stannat i Strömstad,
då liksom från Skarvslaget kom
drivande dit arbetat med den
tanken att om människor kunde
kunna samma avsky för krig och
vad till krig hör, som de kunna
för allt annat äckligt, så skulle det
bli den omöjligt att fortsätta med
detta slände. En människa, som
hade smakat en enda liten bit
människokött skulle de ha snart
att tala ibland sig, men att döda
människor, som är det verkligt

fruktansvärda, det känner ingen
avsmak för. Eller rättare man
känner inte avsmak för denn, som
döda.

Därför ville jag skriva en bok,
som skulle säga i sin första del,
se så stark är äcklets makt och
i sin andra säga: Lägg kriget
och vad till kriget hör under
äcklets bann. Förr i världen
bannlystes sionare, gör eldstranna
med kriget. Därtill skulle
det kunna en kärlekski-
storia för att försöka med
det hela - men den är min-
sam lika vild, som allt annat.

denna bok.

Bliv nu litet mildare, när jag har skrivit denna långa förklaring. Det hjälper ju inte att tala vackert med människor, men visa dem, att man betraktar dem, som människovänner, du skall få se, att det tar. Nåja litet finare för man framställa texter.

Jag sänder med ett ultimatum från Bonnier. Du behöver alltså inte sända manuskript förrän den 1 Nov. Vi ha liten tid på oss.

När du har skrivit av detta nu sända, ville du då skicka det till Sophie Elkan. Inte det renskrivna, utan mitt kladd. Jag har blivit rädd nu, så jag tycker, att hon bör se det — Blir hon lika förskräckt,

[19. 10. 1918]

så är det kanske inte alls värt att
trycka boken. Jag skickar dig
inte nytt manuskript förän jag
har hört något från henne.

Jag blev ju ganska ledsen först,
inte på dig, men för mitt arbetes^{skak.}
Du brukar ju kunna vara ganska
nöjd med mig, gå med i nått och
tarrt, och om du plågades av ba-
ken hur skulle det då gå med
andra? Men märkvärdigt nog.
kunde jag i alla fall fortsätta
att skriva både i går och idag.
Så nog går jag väl mitt ar-
bete förvidt. Detta att jag
jälva arbetar med större

åwpå aratal
lätthet och intressa / tycker jag
är så märkvärdigt. Det brukar
betyda, att det är bra det jag
skriver.

Och var inte rädd för att jag
skall vara ond på dig. Jag vet
att själva hur svårt det är att
kritiseras en god vän.

Alla möjliga goda hilsnir-
gar från
din Selma.

Det kan kanske möjligen
mildras på uttrycket i korrek-
ret.

